

Φλάμπουρο της Ελευθερίας, Εθνική Παλιγγενεσία, Έργονος Αδικοκράτορος, Έλληνες Σμυρναίοι, Αρχιεπίσκοπος Γερμανός και Δόξα Έλληνικού Μεγαλειώτου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδερμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τας επί πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λέξεις.— Προστίθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον Ισχύον δια τούτου, προς τους έχοντας ψευδώνυμον έκτασις Ισχύον δια τούτου. Προτάσεις με δνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται.— Ο έντος παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν ανταπέδωσαν είςείτι ο πρώτειόν.]

Μ. Μυστικά επίθυμούν να ανταλλάξουν: ή Καλλιτεχνική Ψυχή (0) με Λαγυράν Παυσέληνον, Ίδανικότητα, Μιμόζαν— ή Ζαννιάνθως Πανός (0) με Έλληνικήν Θεότητα, Είμαι Ζαννιάνθω, Ζαννιάνθω Μπουγαρίνι— ή Ταπεινός Κύριος (0) με Μητριικήν Στόργην, Φαίηρικήν Αδραν, Κορην της Μακεδονίας, Νάκη, Είμαι μέλην, Παλλάδα, Μιμόζαν— ή Δόξα της Ελλάδος (0) με 25 Μαρίτιον, Αιγυπτίαν Βασιλόκαιδα— ή Έλληνική Θάλασσα (0) με Εγγήν της Μάννας, Ζιάν, Μενεξεδένιο Μαουκετάμ— ή Ένδοξον Μέλλον (0) με Ίδανικόν Μειδίμα, Νυκτιπόρανα, Μυροβόλον Ίον— ή Ανθούσα Έλαία (0) με Έλληνικήν Θεότητα, Μυροβόλον Ίον, Δούκα της Κεφαλληνίας— ή Φλάμπουρο της Ελευθερίας (0) με Ίδανικόν Μειδίμα, Μιμόζαν Δόρον, Καστανήν Έλληνοπούλαν, Λούλλη, Μακεδόνισσαν.

ΕΓΚΡΙΣΙΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανεούται αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα ή ανανεούμενα Ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1909. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν είς άγόρια, και δσα από κ. είς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Νοσταλγών Έλλην, α. (Τ. 1) Τραλλιανή Ηχώ, κ. (Γ. Π.) Έλευθερωτής της Μακεδονίας, α. (Α. Γ.) Δέση Ρόδον, κ. (Ε. Α.) Εδάνθος Ήσειρος, κ. (+ +) Ορέστης, α. (Κ. κ.) Άλτ /, α. (;) Κύμης Μόντε Χοήστος, α. (Σ. «Στίτις») Αιθαλές Άνθος, κ. (Α. Χ.).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Της Φοάκτης τ Άγριολούλοδο, κ. Άστρον της Ελπίδος, κ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Γλυκοχάραμα (έλαδα ευχαριστώ) Όνειρον της Κύπρου (έστειλα) Ανδριώτην (έχει, ή λύσις πρέπει να συμφωνή καθ' ολοκληρίαν με την δημοσιευμένην αν όμως ιδής ότι κάπου αντί του Δέρος πηγαίνει και το Πάρος, γράψε και τα δύο δια να είσαι μέσα: έκαστος Πίναξ λεπτά 10) Γ. Α. Δουβλ. (έλαδα ευχαριστώ) Ποιημένον Διαβήτην (ευχαριστώ θερμώς δια τας φιλικάς φροντίδας και τας καλώς διαθέσεις: όλα έγιναν δεχτά, συνεπώς και το του Δόφου του Γάνου) Δούκα της Σπάρτης (ναί, έτσι θα εξακολουθήση ή άποστολή: το τέλος του Γλαυδάκη μη το όνομάζης κοιχτρόν) είνε ώραιον και ένδοξον!) Ίδανικήν Μορφήν (ειπέ είς το αγαπητόν μας Ίδανικόν Μειδίμα ότι πολύ έχάρην δια την επιτυχίαν της εγγειρήσεως και ότι περιμένω να γίνη γρήγορα έντελώς, καλά και να μου γράψη) Μελαγχρωμήν Αφροδίτην (χαίρω που έγινες καλά έστειλα το ζητηθέν φυλλάδιον) Ποδόρην Άχιλλέα (έχει καλώς) Παργασόν (ευχαριστώ πολύ δια το προοδεύον ξεσπάθωμα) Πηγελόρην Α. Ε. (πολύ μου ήρσαν αι αποκηράτικαι έντυπώσεις σου) Ταπεινόν Κύριον (ευχαριστώ πολύ δια τού ξεσπάθωμα: ό κ. Π. σου άπήνησεν ιδιαίτώς δια τα καθέκαστα ναί, ή ιστορία της Ιωάννας Δάρκ είνε γνώστοτάτη) Ανδριάντα Παλαιολόγου (ώραιότατη ή έπιστολή σου' σε συγχάριω δια την επιτυχίαν σου είς

τας χειμερινάς εξετάσεις) Ηλιανή Άντίνα και Αφρόσσαν Θάλασσαν (θερμώς ευχαριστίας και συγχάρητήριά δια τού γενναίον αυτό ξεσπάθωμα, τού οποίον βεβαίως θα έχη και συνέχεαν) Ανδριώτην Λαγυράν (έστειλα) Μαγευτικόν Δάσος (πολύ ώραία ή αγορά σας— είς τού δεκτέριον τουλάχιστον) Η Παρίς εν Κωδόνη (αι παράγγελια σου εξετελέσθησαν: ευχαριστώ δια την φροντίδα) Άστρον της Ελπίδος (καλώς ήλθες! χαίρω που σου άρέσουν τόσον τού ξεσπάθωμα μωδιτορημάτα) Αάτην του Δραίου (ό κ. Π. σου έστειλε δεκτέριον) Κορυδαλον της Δέσφου (λογαριασμόν έστειλα: είνε 75 λεπτά) Μαγαμήν Γαζιαν (έχει καλώς) Έθνικόν Έργασίον, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 18 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω είς τού προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται: έξ Άδων και Πετριώδς μέχρι τής 10 Μαρίτιον εν τών Έπαρηίων μέχρι τής 21 Μαρίτιον εν τού Έξωτειριού μέχρι τής 7 Αριλιού.

113. Αεξίγριφος. Έν ζών κ' έν φωνήν Έδν συγκολληθούν, Είς κράτος τι μέγalon Θά μεταμορφωθούν.

114. Στοιχειόγριφος. Είμαι νήσος του Αιγαίου Όπως έχω άν μ' άρσις, Πλήν μαζί μου θενά φάλλη, Αν με άποκεφαλίσης Κ' έν μου γράμμ' άν μεταβάλης.

115. Μεταγραμματισμός. Από έν όρος άσκητών Συνήθειαν θα πρόξης, Τα δύο του τα φωνήεντα Με άλλα δύο άν άλλάξης.

116. Αναγραμματισμός. Κι' όπως είμαι άν μ' άρσις Κι' άν με αναγραμματίσης, Άνδρών πλήθος θάπαντήσης, Δέν είνε για ναπόρησης;

117. Γωνία. + * * * * = Νομοθέτης. * + * * * = Μέρος δενδρωδές. * * + * * = Άπόστολος. * + * * * = Πόλις έλληνική. + * * * * = Νήσος Ιταλική.

Οί σταυροί αποτελούν νήσον αυτόνομον. Έστάλη υπό του Σμυρναίου

118. Ξαίραφή. Τ Ν Υ Ο Μ Ι Τ Α Α Π Τ Ν Ρ Ρ Ω Τ Α Α Σ Τ Ε

119. Μωσαϊκόν. Η Κύβνος, ή Αντίπαρος Η Θήρα και ή Πάρος, Η Σίφνος, ή Φολέγανδρος, Η Κίμωλος κ' ή Άνδρος, Όκτώ σου δίδουν γράμματα Μαζί να τα κολλήσης Κ' ένα βουόν ελληνικό Μ' αυτά να σχηματίσης.

Έστάλη υπό της Έθνικής Αναγεννήσεως

120—124. Μαρικόν Γράμμα.

Τη προσθήκη δύο συμφώνων, πάντοτε τών αυτών, εις εκάστην των κάτωθι λέξεων, να σχηματισθούσιν Άλλαι τόσαι λέξεις:

Πούς, δσιος, ναός, έντολή, ούς. Έστάλη υπό της Έλένης Θ. Μητσάκου

125. Διπλή Συλλαβική Άκροστιχίς.

Αι μέν αρχικαί συλλαβαί των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν κατά σειράν κριτήν του Άδου, αι δε δευτεραι κλάσμα της μονάδος:

1, Βασιλεύς της Κολχίδος 2, Πόλις του Πόντου τουρκική 3, Πιτηνών φδικόν.

Έστάλη υπό του Ναυτόπαιδος της Θυέλλης

126. Έλλιποσύμφωνον.

αη-οια-οο-οιοι Έστάλη από τού Χιόνι του Ταγγέτου

127. Γριφος.

γαλή γαλή γαλή υιοι υιοι υιοι ατ/τ,βούς α + ε υιοι υιοι υιοι

Έστάλη υπό του Έθνικού Ύμνου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικων Ασκήσεων του φύλλου 6.

43. Καταράτης (κατάρα, κτίσις) — 44. Πάρις (πά, ρίς) — 45. Δαρείος, Άρειος. — 46. Χλόη, χολή.

47. Κ Ι Ο Α Ο Υ Α Κ Ρ Ρ Ω Μ Α Ν Ο Σ Ν Σ Μ Ι Τ Α Α Η Ι Θ Ε Σ Π Ρ Ω Τ Ι Α

(ΘΕΣσαλία, ΠΡΩτεύς, Τίτος, Άνάφη.) — 51. Ο έπιμένων νικά (Ο επί με νον νί-κά.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 14 (οι εξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10 Τόμος 1 (6 10ος πλησιάζων να εξαντληθί) φρ. 10. Τόμοι 8 οι εξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) προς φρ. 2,50 έκαστος. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908) Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 3 ταχυδρομικώς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50. Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10. Τόμοι 3: των ετών 1906, 1907 και 1908, ών έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 8. Χρυσόδετ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τού κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χόραν ήμών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παιδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Έσωτειριού: Έξωτειριού: Ετήσια... φρ. 8.— Ετήσια φρ. φρ. 10.— Εξάμηνος... 4,50 Εξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,— Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έσωτειριού λεπ. 20. Έξωτειριού φρ. φρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εφριπίδου άρ. 38, παρά τού Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος Έν Αθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1909 Έτος 31ον.— Αριθ. 13

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΙΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια).

Και έλεγα συχνά: «Το μυστηριώδες αυτό πρόσωπον δεν θα ήμπορούσε, μά την αλήθειαν, να εύρη καλλίτερον καταφύγιον από τού Γκρέητ-Άβυ! Τόσον άπόκρυφον, όσον και άπρόσιτον... Άλλά ένα πλοΐον ή ένα αυτοκίνητον πώς θα ήτο δυνατόν να εισέλθη εκεί! Μόνον τά μεγάλα πτηνά, άετοι ή κόνδορες, θα εύρισκαν εις τόν κρατήρα εκείνον καταφύγιον!»

Πρέπει να σημειώσω ότι, από της επιστροφής μου εις την Ουασινγκτόνα, καμμία νέα εμφάνισις φλογών δεν είχε τρομάξη τους κατοίκους της περιοχής. Άφού ό κ. Ηλίας Σμιθ δεν μου έγραψε τίποτε, συνεπέρανα εύλόγως ότι τίποτε έκτακτον δεν συνέβη. Καθ' όλα τά φαινόμενα, αι δύο υποθέσεις, αι όποιαί είχαν κινήση εις τόσον βαθμόν την περιέργειαν και την ανησυχίαν του δημοσίου, θα έλησμονούντο μετ' ολίγον έντελώς.

Την ώρα που γυρίζατε, οι άνθρωποι αυτοί, που σας είχαν πάρη από πίσω, έφυγαν βιαστικοί μόλις έκλεισεν ή πόρτα. — Μήπως έκανες κανένα λάθος, Γρηδ; — Όχι, κύριε. — Και αν έβλεπες πάλι αυτούς τους δύο ανθρώπους, θα τους εγνωρίζεις; — Θα τους εγνωρίζω. — Μπράβο, καλή μου Γρηδ! άπήνησθησα γελών. Βλέπω ότι έχεις όσφρησιν αληθινού πόλιτισμαν. Έ, μ' όποιον δάσκαλο καθήσσης, τέτοια γράμματα θα μάθης... Έρχεσαι να σε κάμω άστυφύλακα; — Κοροϊδεύετε, κύριε, κοροϊδεύετε!... Έγώ όμως έχω άκόμη καλά μάτια και, δόξα σοι ό Θεός, δεν μου χρειάζονται γυαλιά για να διακρίνω τους ανθρώπους!... Δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία, ότι σας κατασκοπεύουν, και μου φαίνεται πως καλά θα κάμετε να βάλετε μερικούς άστυφύλακας να παρακολουθήσουν αυτούς τους κατασκόπους, για να ιδούμε τι είνε και τι γυρεύουν. — Θα τού κάμω χωρίς άλλο, Γρηδ, άπεκρίθην δια να ήσυχάση ή γραία, και σε βεβαίω ότι ένας μόνον άστυφύλαξ άρκει δια να διαφωτίση τού μυστήριον αυτών των υπόπτων. Κατά βάθος, δεν έδιδα καμμίαν σημασίαν εις αυτήν την άνακοίνωσιν. Έν τούτοις προσέθεσα:

— Όταν θα βγαίνω έξω, θα κυττάζω με περισσοτέραν προσοχήν τους διαβάτας. — Καλά θα κάμετε κύριε. Η Γρηδ, ή εύκόλως άλλως τε ανησυχούσα, δεν ειξεύρω διατί, αυτήν την φοράν, δεν έφαινετο καθ' ύπερβολήν ανήσυχος. — Αν τους ξαναϊδώ, υπέλαβε, θα σας ειδοποιήσω, κύριε, πριν βγίητε έξω. — Σύμφωνοι. Και διέκοψα την συνομιλίαν, προ

«Τί τρέχει, Γρηδ;...» (Σελ. 106, στ. α'.)

βλέπων ότι αν την εξακολουθούσα, ή Γρήδ θα έπειθετο επίτελους ότι αυτός ο Βεελζεβούλ ή κανείς των υποτακτικών του με κατεσκόπευε.

Τας δύο ακολούθους ημέρας έβεβαιώθημεν ότι κανείς δεν με παρηκολούθησεν ούτε κατά την έξοδόν μου ούτε κατά την επιστροφήν. Έκ τούτου συνεπέρανα ότι ή Γρήδ θα έκαμε λάθος.

Την πρωίαν λοιπόν τής 19 Ιουνίου, ίδου ή Γρήδ, ή οποία, αφού ανέβη την κλιμακα δσον γρηγορώτερα τής τδ έπέτρεπεν ή ηλικία της, ώθησε την θύραν του δωματίου μου, είσπληθε, και ασθμαίνουσα μου είπε :

— Κύριε! Κύριε!
— Τί τρέχει, Γρήδ;
— Έδώ είνε!!!
— Ποιός; ..ήρώτησα, κάθε άλλο συλλογισθείς εκείνην την στιγμήν παρά την κατασκοπειάν.

— Οι δύο κατάσκοποι!
— Α, οι ψευτοκατάσκοποι; ...
— Μάλιστα... είνε έξω στο δρόμο... αντίκρυ από το παράθυρό σας... στέκονται, κυττάζουν το σπίτι και περιμένουν να βγήςτε!

Έπλησίασα το παράθυρον με τρόπον, διά να μη κινήσω την προσοχήν, και είδα πραγματικώς δύο ανθρώπους εις το άπέναντι πεζοδρόμιον.

Ήσαν και οι δύο μέτριοι τδ άνάστημα, αλλά ρωμαλέοι, με πλατείς ώμους, ηλικίας μεταξύ τριανταπέντε και σαράντα ετών, φορουντες, όπως συνήθως οι άνθρωποι τής έξοχής μας, πλατύφυρον καπέλλον σμαζών το πρόσωπον, πανταλόνι από χονδρόν μάλλιον ύφασμα, χονδρά υποδήματα, και εις το χέρι μαγκούραν.

Ούδεμία άμφιβολία ότι παρετήρουν επιμονώς την θύραν και τα παράθυνα της κατοικίας μου. Έπειτα, αφού άντήλασσαν όλίγας λέξεις, έκαμαν καμμία δεκαρία βήματα επί του πεζοδρομίου και επανήρχοντο εις τας θέσεις των.

— Είνε οι ίδιοι άνθρωποι πού είδες και την άλλη φορά, Γρήδ; ήρώτησα.
— Οι ίδιοι, κύριε. Τους γνωρίζω καλά.

Δέν ήμπορούσα πλέον να πιστεύω, ότι ή γηραιά μου υπηρέτρια έπλανάτο, και υπεσχέθην κατ' έμαυτον να εξιχνιάσω αυτήν την ύπόθεσιν. Βεβαίως δέν έσκόπευα νακολουθήσω έγώ ο ίδιος τούς κατασκόπους, διότι θα με άνεγνώριζαν άμέσως, και εις τίποτε δέν θα μου έχρησίμευε το ναποτάθω άπ' ευθείας προς αυτούς.

Αλλ' από σήμερα, ένας αστυφύλαξ θα έτοποθετέτο πρό τής οικίας μου, και εάν επανήρχοντο τδ έσπέρας ή την επαύριον, θα παρηκολούθηοντο μέχρι τής κατοικίας των, και ή ταυτότης των θα εξηκριβούτο.

Και τώρα, μ' έπεριμέναν άρά γε διά

να με συνοδεύσουν μέχρι του μεγάρου τής Αστυνομίας; Θα έδλεπα έξερχόμενος, και εάν τδ έκαμαν, θα ήτο ίσως μία καλή εύκαιρία να τούς παράσω μία φιλοξενίαν, δια την όποιαν δέν θα είχαν λόγους να μ' εύχαριστήσουν...

Έπληρα τδ καπέλλον μου, και ένδ ή Γρήδ έστέκετο ακόμη εις τδ παράθυρον, κατήληθον την κλιμακα, ήνοιξα την θύραν και εξήλθον εις τον δρόμον.

Οι δύο άνθρωποι δέν εύρίσκοντο πλέον εκεί.

Αλλά τα χαρακτηριστικά των, χαραχθέντα εις την μνήμη μου, δέν θα έξηλείφοντο πλέον από εκεί.

Με όλην την προσοχήν την όποιαν κατέβαλλα, δέν ήμύρησα να τούς ιδώ. Αλλως τε από την ημέραν εκείνην, ούτε ή Γρήδ, ούτε έγώ τούς επανείδαμεν πλέον πρό τής οικίας, και ούτε τούς συνηγήσαμεν καθ' όδόν.

Έπί τή ύποθεσει ότι ήμην πραγματικώς τδ άντικείμενον κάποιας κατασκοπειας, συνεπέρανα ότι οι δύο εκείνοι άνθρωποι έμαθαν πλέον ό,τι ήθελαν να μάθουν περί έμού, τώρα πού με είχαν ιδή με τα μάτια των, και ότι δέν έπρεπε να δώσω εις τδ περιστατικόν αυτό περισσοτέραν σημασίαν άφ' όσην έδωσα εις την επιστολήν με τάχρικά Κ. Σ. Μ. Κ. Ρ.

Έν τώ μεταξύ ή περιέργεια του δημοσίου εκινήθη και πάλιν, υπό περιστάσεις τώρα άληθώς παραδόξους.

Έν πρώτοις πρέπει να υπενθυμίσω, ότι αι έφημερίδες δέν άνεσυχολούοντο πλέον με τα φαινόμενα του Γκρέητ-Άυρου, τα έποτα δέν άνενεώθησαν. Η αύτη σιγή περί του αυτοκινήτου και περί του πλοίου, τών όποιών τα καλύτερα λαγωνικά τής Αστυνομίας μας δέν κατώρθωσαν εκτοτε νανακαλύψουν τα ίχνη. Ήθανώτατα δέ όλ' αύτα θα έλησμονούοντο, εάν δέν επήρχετο μετ' όλίγον νέον συμβάν, τδ όποιον τα επανέφερον εις την μνήμην των ανθρώπων.

Είς τδ φύλλον τής 22 Ιουνίου, ή έφημερίς "Εσπερινός Αστήρ" έδημοσίευσε τδ κατωτέρω άρθρον, τδ όποιον όλοι αι έφημερίδες της Συμπολιτείας άνεδημοσίευσαν την έπομένην :

« Η λίμνη Κιρδάλη, κειμένη εις τδ Κανσάς, εις άπόστασιν όγδοήκοντα μιλίων από τής Τοπέκας, τής πρωτεύουσής τής Πολιτείας, όλίγον είνε γνωστή. Αξίζει όμως να γίνη, και θα γίνη βεβαίως, διότι ή κοινή προσοχή στρέφεται τώρα προς αύτην δια λόγους άληθώς παραδοξοτάτους.

« Η λίμνη αύτη, εύρισκόμενη εις χώραν όρεινήν, δέν φαίνεται να έχη καμμίαν συγκοινωνίαν με τδ υδρογραφικόν δίκτυον τής Πολιτείας. Ο,τι χάνει εκ τής εξατμίσεως, τδ ανακτά κατόπιν δια των βροχών, αι όποια πίπτουν άφθονοι εις τδ μέρος εκείνο του Κανσάς.

« Η επιφανεία τής Κιρδάλης είνε έβδομήκοντα πέντε περίπου τετραγωνικά χιλιόμετρα, τδ δέ ύψος της υπερβαίνει όλίγον τδ μέσον ύψος των πεδιάδων. Κλεισμένη έν τώ μέσφ πλαισίου βουνών, είνε αρκετά άπρόσιτος. Δυσκόλως μεταβαίνει κανείς εκει δια μέσου φαράγγων και χαραδρών. Έν τούτοις πολλά χωρία υπάρχουν παρά τας όχθας της. Παρέχει ιχθύς κατά μεγάλας ποσότητας και τάλιευτικά πλοιαρία την διασχίζον καθ' όλας τας διευθύνσεις.

« Ας προσθέσωμεν ότι τδ βάθος τής Κιρδάλης ποικίλει. Πλησίον των όχθών, υπερβαίνει τούς πενήκοντα πόδας. Βράχοι σχεδόν κάθετοι άποτελοϋν τα χείλη τής άπεράντου αύτης λεκάνης. Κύματα έξεχειρόμενα υπό του άνέμου πλήττουν κάποτε μετ' άλύσης την παραλία, αι δε οικίαι, αι υπάρχουσαι παρά τας όχθας, βρέχονται τόνον από τούς άφρούς των κυμάτων, όσον και από μίαν ραγδαίαν βροχήν. Τδ βάθος, αρκετά μεγάλο εις την περιφέρειαν, αυξάνει εφ' όσον προχωρούμεν εις τδ κέντρον, όπου, εις μερικά σημεία φθάνει μέχρι τριακοσίων ποδών.

« Τδ ύδωρ τής λίμνης είνε διαυγές και γλυκύ. Φυσικά δέν εύρίσκειται εκει κανέν είδος θαλασσίων ιχθύων, αλλά μόνον ποτάμιοι, πέχραι, πέστροφοι, κυπρίνοι, κωϊοί, έγχείλεις κτλ. άσυνήθων διαστάσεων και εις μεγάλην άφθονίαν. Έννοείται λοιπόν, ότι ή άλιεία εις την Κιρδάλην λίμνην άμυάζει, γόνιμος και προσοδοφόρος. Κατά χιλιάδας αριθμοϋνται οι άλιείς οι όποιοι την ασχούν, και κατά εκατοντάδας τα πλοιαρία, τδ όποια μεταχειρίζονται. Είς τον στολίσκον τούτον πρέπει να προσθέσωμεν εικοσάδα μικρών γολεττών και άτμακάτων, αι όποια έξυπηρετούν την συγκοινωνίαν μεταξύ των διαφόρων χωρίων τής λίμνης. Πέραν δε του πλαισίου των βουνών λειτουργεί τδ δίκτυον των σιδηροδρόμων, οι όποιοι μεταφέρουν τα προϊόντα τής άλιείας εις τδ διάφορα μέρη του Κανσάς και εις τας γειτονικάς Πολιτείας.

« Η περιγραφή τής Κιρδάλης ήτο αναγκαία δια να κατανοηθούν τα γεγονότα, τα όποια θα διηγηθώμεν.

Και μετά τον πρόλογον αυτόν, ο άρθρογράφος του "Εσπερινοϋ Αστέρως" ξεκίνησε την έπομένην διήγησιν :

« Από τινος καιρού οι άλιείς τής Κιρδάλης παρετήρησαν, ότι κάποια ανεξήγητος ταραχή συμβαίνει εις την επιφανείαν τής λίμνης. Κάθε τόνον, έξεγείρεται ως υπό τον άντίκτυπον έσωτερικού κύματος. Ακόμη και όταν δέν πνέει ο παραμικρός άνεμος, με νηνεμία, με αίθριον ούρανόν, με καλοκαιρία, ή άνύψωσις αύτη τής επιφανείας παράγεται έν τώ μέσφ συμφορμού ά-

φρών. Τα πλοιαρία τότε χορεύουν, έξτρέπονται, συγκρούονται, ρίπτονται τδ μόν επί των δέ, κινδυνεύουν νανατραπουν και ύβριστάνται σπουδαίας ζημίας.

« Τδ βέβαιον είνε, ότι ο άναβρασμός αυτών ύδάτων παράγεται κάτω, εις τδ βαθύτερα στρώματα τής λίμνης, φαινόμενον, τδ όποιον κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους προσεπάθησαν να εξηγήσουν.

« Και έν πρώτοις ύπέθεσαν μήπως ή ταραχή ώφείλετο εις σεισμικήν κίνησιν άλλοιουσαν τον πυθμένα τής λίμνης, υπό την έπίδρασιν δυνάμεων πλουτωνείων. Αλλ' ή ύπόθεσις αύτη έγκαταλείφθη, όταν έβεβαιώθησαν, ότι ο άναβρασμός δέν ήτο έντοπισμένος, άλλ' άπεναντίας περιέτρεχεν όλην την έκταση τής Κιρδάλης, προς άνατολάς καθώς και προς νότον, εις τδ κέντρον καθώς και εις την περιφέρειαν, διαδοχικώς, κανονικώς θα ήδύνατο τις να είπη, — πράγμα τδ όποιον απέκλειε την ιδέα σεισμού ή ήφαιστειακής έπενεργείας.

« Και άλλη ύπόθεσις, διαφορετική, διετυπώθη μετ' όλίγον. Μήπως ή παρουσία κανενός θαλασσίου τέρατος άνεστάτονε τα ύδατα τής Κιρδάλης με τόνον όρμήν; ... Αλλά, εκτός εάν τδ ρηθέν τέρας έγεννήθη έντός τής λίμνης κ' έλαθεν εκει μέσα διαστάσεις γιγαντιαίας, — ύπόθεσις όλίγον πιθανή, — πρέπει να παραδεχθώμεν, ότι ήλθεν έξωθεν και ότι κατοήρθεσε να εισχωρήση εις την λίμνην. Αλλά πώς, αφού ή Κιρδάλη δέν έχει καμμίαν συγκοινωνίαν με τα άλλα ύδατα; Η ύπαρξις ύπογειών διωρύγων, πρεφόμενων από τούς ποταμούς του Κανσάς, και ως ύπόθεσις ακόμη θα ήτο πολύ πολυμήρα. Και επίτελους, εάν ή Πολιτεία έκτειο εις τα παράλια του Ατλαντικού ή του Βίρτζιανου, θα ήδύνατο τις να προτείνη τοιαύτην τινά εξήγησιν. Αλλ' όχι! τδ Κανσάς είνε έδωκ δίδωλον μεσόγειον, εύρισκόμενον εις μεγάλην άπόστασιν από κάθε Αμερικανικήν θάλασσαν.

« Εκ τούτου ή λύσις του προβλήματος δέν φαίνεται εύχερης, και είνε πολύ εύκολότερον ναπορριψώμεν τας προφανώς ψευδείς εξηγήσεις παρά να εύρωμεν την άληθινήν.

« Αλλ' αφού απεδείχθη, ότι ή παρουσία θαλασσίου τέρατος εις την λίμνην Κιρδάλην είνε άδύνατος, δέν πρέπει μάλλον να παραδεχθώμεν, ότι πρόκειται περί υποβρυχίου κινουμένου εις τδ βάθος τής λίμνης; Μήπως δέν υπάρχουν σήμεραν πολυάριθμα τοιούτου είδους πλοια; Και άκριβώς εις τδ Μπρίτσπορ του Κογγελτικούτου δέν καθελκύσθη, πρό όλίγων ετών, έν υποβρυχιον, ο Υπερασπιστής, τδ όποιον ήμπορούσε να κινή ύπό τδ ύδωρ, επί του ύδατος, και να κινήται ακόμη και επί τής ξηράς; ...

Κατασκευασθέν υπό έφευρέτου όνόματι Λάιπ, ήτο εφωδιασμένον με δύο μηχανάς, μίαν ηλεκτρικήν δυνάμεως έβδομηκονταπέντε ίππων, κινούσαν διδύμους έλικας, — την άλλην ενεργούσαν δια πετρελαίου, δυνάμεως διακοσίων πεντήκοντα ίππων, — και έφερον, εκτός τούτων, και τροχούς έξωτερικούς διαμέτρου ενενήκοντα εκατοστών, οι όποιοι τώ επέτρεπον να κυλιέται και εις τας όδούς, όπως και εις τούς πυθμένας των θαλασσών.

(Έπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ ΚΙ' ΑΝ ΦΛΕΒΙΣΗ...

Αγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΟΝ πού σάς γράφω, βρέχει. Μία λεπτή, σχεδόν ανεπαίσθητος βροχή πίπτει από

σύννεφα άραιά, ανοικτόχρωμα, σχεδόν φωτεινά. Οπίσω από τον άπέραντον άλλ' ίσχνον αυτών πέπλων του ούρανον, μαυτεύεται ο ήλιος. Ολίγοι ρανίδες ακόμη, και κάποιο δ πέπλος θα σχισθή και ο ήλιος θα λάμψη. Έλαφρά, άσθενής, άκακος, παροδική ή βροχή αύτη του Φεβρουαρίου. Αληθινή βροχή ανοιξιάτικη. Δεν κάμνει ούτε όσσην λάσπη κάμνει τδ κατάρεγμα τής Δημαρχίας... Καί ή άτιμόσφαιρα είνε γλυκεία, και αι άκτίνες του ήλιου, αι όποια διατρποϋν τ' άραιά σύννεφα, αφαιροϋν άμέσως όλην την υγρασία. Ωραία ήμέρα, και ως βρέχη. Φωτεινός ούρανος, και ως έχη σύννεφα. Λαμπρός ήλιος, και ως είνε μισοκρυμμένος. Ανοιξίς, είνε Ανοιξίς! ... Δεν έχομεν τώρα πλέον να φοβηθώμεν ούτε ψύχη, ούτε βροχάς, ούτε χιόνια, ούτε πάγους. Και αν έλθουν, θα φύγουν εύθύς. Διότι, όπως λέγει ή λαϊκή παροιμία, « Ο Φλεβάρης κι' αν φλεβίση, καλοκαίρι θα μυρίση»...

Καλοκαίρι! Πάει, έφυγεν ο κακός χειμώνας. Δεν ξυλιάζουν πλέον τάχαπιτά δακτυλάκια, όταν πιάνουν την πένναν να γράφουν προς την Διάπλασιν' ούτε κοκκινίζουν οι συμπαθητικές μυτίτσες, όταν τα παιδάκια ξεμυτίζουν πρώι-πρωι δια να υπάγουν εις τδ Σχολείον... Και οι χιονίστρες οι κακές, πού βασανίζουν τόνον τα ποδαράκια, επέρασαν χωρίς να περιμένουν τδ Μαγιόγερο... Καί τα ψημένα κάστανα, τα ζεστά, δέν κινούν πλέον τόνον την επιθυμία, τδ δειλιόν, όταν σχολάζουν τα παιδάκια. Περγούν τώρα απέξω από τα Ζαχαροπλαστεία, και συλλογίζονται τα

καλοκαιρινά παγωτά... Έμύρισεν ή άνοιξίς, έφθασε τδ καλοκαίρι. Έσβυσαν εις τα σπίτια οι θερμάστρες κ' έφυλάχθησαν δια τού χρόνου τδ βαρεία γουνοτά επανωφόρια. Ο ήλιος τώρα, ο καλός, ζεσταίνει σαν την καλλίτερη θερμάστρα. Ακόμη και όταν είνε σκεπασμένος με λεπτά σύννεφα, τα όποια ρίπτουν ψιλήν βροχούλαν...

Πρό όλίγων ημερών, εδιαβάσαμεν εις τας έφημερίδας, ότι εις όλην την Δυτικήν Ευρώπην ενέσκηφε πάλιν χειμών δυνατός, ότι κατέθη τδ θερμόμετρον πολλούς βαθμούς κάτω από τδ μηδέν, και ότι ύψώθη τδ χιόνι πολλές σπιθαμές επάνω από τδ έδαφος. Και οι άνθρωποι έρωτούσαν άνήσυχτοι: Μήπως τδ ίδια θα έχωμεν κ' έδω; μήπως θα ξαναγυρίση ο κακός χειμώνας; μήπως θα έχωμεν κανένα Μάρτην από εκείνους, πού άνάγκασαν την γρηάν να μπή μέσα εν τδ καζάνι; ... Αλλ' έβλεπαν έπειτα τον ούρανον καταγάλανον, και άνέπνεαν την αύραν μυρωμένην, και έσυλλογίζοντο αισιόδοξοι: « Δέν βαρούσαι! Τώρα πιά; Ο Φλεβάρης κι' αν φλεβίση, καλοκαίρι θα μυρίση!... »

Τδ τέλος του χειμώνας, φώντι, φαίνεται πλέον όριστικόν. Καί όμως, αύτην την εποχήν, αυτάς τας ώραιάς ήμέρας, εγκαινιάζεται εις τας Αθήνας — παράξενον! — μία διασκεδάσις καθαρώς χειμερινή: Η Παγοδρομία, αγαπητοί μου! — Παγοδρομία; θάνακράζετε έκπληχτοι! και πού θα βροϋν πάγον, τώρα την ανοιξίθ, δια να παγοδρομήσουν; — Αλλ' εις τας Αθήνας, παιδιά μου, ούτε τον χειμώνα δέν εύρίσκειται επιφανεία παγωμένη δια τέτοιον παιχνίδι. Τδ αθηναϊκόν παγοδρομιον πού εγκαινιάζεται αυτάς τας ήμέρας, είνε τεχνικόν. Έν από τδ θερινά θέατρα μετεσκευάσθη εις αίθουσαν παγοδρομίας... χωρίς πάγον, όπως ή σκορδαλιά εκείνη πού την ήθελε μίαν φοράν ένας Αγγλος, χωρίς σκόρδο... Τδ δάπεδον εκάλυφθη από έν λείον και στιλπνόν στρώμα ασφάλτου, τδ όποιον άπομιμείται τελείως την παγωμένην επιφανείαν. Τδ κατάστημα έννοικιάζει παγοπέδιλα και έχει διδάσκαλον τής παγοδρομίας. Και οι Αθηναίοι ήρχισαν να μαθαίνουν την άσκησιν αύτην, ή όποια καθώς γνωρίζετε, εις τας βορεινάς χώρας, είνε μία από τας προσφιλεστέρας.

Ίσως ο φίλος μας Αζαρίας, ο είδικός εις τδ σπόρι του χειμώνας, θα ήμπορούσε να σάς είπη περί τής παγοδρομίας περισσότερα. Έγώ δέν είδα ποτέ μου να παγοδρομούη, παρά μόνον εις... εικόνας! και ούτε βέβαια θα υπάγω να μάθω εις τδ αθηναϊκόν παγοδρομιον, διότι μου είπαν, ότι ή άσκησις δέν είνε δια την ηλικίαν μου. Μού προσέθεσαν όμως, ότι είνε πολύ κατάλληλος δια

την ιδιότητά σου, και συμπεραίνω, ότι πολλοί από τους Ἀθηναίους φίλους μας θναδεδιχθούσιν ἐντὺς ὀλίγου τέλειοι παγωδρόμοι. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ παγοδρομία εἰμπορεῖ νὰ γίνεται καὶ τὴν ἄνοιξιν, ὅπως καὶ τὸ καλοκαίρι, ἀφοῦ δι' αὐτὴν

δὲν χρειάζεται πάγος. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι καθεὶν πρᾶγμα ἀξίζει καλλίτερα εἰς τὴν ὥραν τους. Ἄλλως τε τὸ καλοκαίρι, δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην νὰ ζεσταθῇ παγοδρομῶν...
 Σὺς ἀσπάζομαι
 ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΝ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΑ πρῶτ', πολὺ πρῶτ', ἡ Κατινούλα ἐξύπνησε, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββατάκι της, καὶ ἔτρεξε, κατὰ τὴν συνήθειά της, εἰς τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν καλὴ μέρα καὶ ἂν θὰ ἔβγαίνε περίπατο μετὰ τὴν μητέρα της.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ ἀντίκρουσαν τὰ μάτια καὶ τῆς Κατινούλας, ἦταν, τί νομίζετε; Τὸ φεγγάρι!... Ἐνα φεγγάρι χλωμὸ καὶ σάν κλαμμένο, ἐκεῖ-πάνω, εἰς τὴν μέση τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ.

Πῶς; φεγγάρι τέτοια ὦρα; Ἀφοῦ ἦταν πιά ἡμέρα, ἀφοῦ εἶχε βγῆ καὶ ὁ ἥλιος ἐπάνω ἀπὸ τὸ βουνό; Πρῶτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴ της ἡ Κατινούλα ἔβλεπε μαζί ἥλιο καὶ φεγγάρι. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Κ' ἐφώναξε εἰς τὴν μητέρα της:

— Μαμά, ἔλα νὰ ἰδῆς! Ὁ Θεὸς ἐξέχασε τὸ φεγγάρι ἀπόξω!

Ἡ μητέρα τῆς Κατινούλας ἐπῆγε εἰς τὸ παράθυρο, εἶδε κ' αὐτὴ τὸ χλωμὸ φεγγάρι καὶ εἶπε εἰς τὴν κόρη της:

— Δὲν τὸ ξέχασε, παιδί μου. Ὁ Θεὸς τὸ ἄφισε ἐπίτηδες ἔξω, γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσῃ.

— Νὰ τὸ τιμωρήσῃ; ῥώτησε ἡ Κατινούλα μετὰ ὀλίγον αἰετὰ καὶ τί ἔκαμε, μαμά;

— Δὲν τὸν ἄκουσε, παιδί μου. Τὴν νύκτα, ὅπως πάντα, τὸ εἶχε βγάλῃ ἔξω γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ παίξῃ μετὰ τὰ συννεφάκια καὶ μετὰ τὰ στέρια.

Ὅταν ἤλθε ἡ ὦρα νὰ μπῆ πάλι μέσα εἰς τὸ παλάτι, νὰ δειπνήσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ, ὁ Θεὸς βγῆκε εἰς τὸ παράθυρο καὶ τοῦ φώναξε: «Φεγγάρι! ἔμπα μέσα!» Τὸ φεγγάρι μιλία: «Ἐπαίζε καὶ δὲν ἤθελε νάφωσῃ τὸ παλινίδι του. Ὁ Θεὸς τὸ φώναξε μιά, δύο, τρεῖς φορές. Τίποτα ἔχειν. «Θὰ κλειδώσω καὶ θὰ σάφισω ἔξω!» τὸ φοβερίζει ὁ Θεός. «Τώρα ἐφθάσα!» ἀπαντᾷ τὸ φεγγάρι.

Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ φεγγάρι δὲν ἔννοουσε νὰ μπῆ μέσα. Πέρασε πολλὴ ὦρα... Ἀλλῃ μιά φορὰ τὸ ξαναφώναξε ὁ Θεός—καὶ ἔπειτα μπράμ! κλείνει τὴν σιδερόπορτα τοῦ παλατιοῦ καὶ τὴν κλειδώνει. Τὸ φεγγάρι ἔμεινε ἔξω. Ἄμα βαρέθηκε πιά τὰ παλινίδια, κ' ἐνύσταξε, ἔτρεξε εἰς τὸ παλάτι κ' ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἀνοίξε κανεὶς. Ὁ Θεὸς εἶχε διατάξῃ νὰ μὴ τοῦ ἀνοίξουν, γιὰ νὰ μείνῃ ἔξω καὶ νὰ τιμωρηθῇ.

— Καὶ ἔμεινε νηστικό, μαμά;

— Βέβαια, οὔτε ἔφαγε, οὔτε κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύκτα. Δὲν τὸ βλέπεις τώρα τί χλωμὸ ποῦ εἶνε; Καὶ πῶς κλαίει! Μετανόησε, φαίνεται! μὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἀκόμα, γιὰ νὰ τιμωρηθῇ ὅσο τοῦ ἀξίζει.

— Ἔπειτα, θὰ τὸ συχωρέσῃ, μαμά; Τί θαπογίνῃ;

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Ἐξῶ κ' ἐγὼ!;

Ἡ Κατινούλα μπῆκε μέσα νὰ ντυθῇ. Ἔπειτα κατέβηκε κάτω νὰ πιῇ τὸ γάλα της. Ὅλη τὴν ὦρα ἡ μικρούλα συλλογιζότανε τὸ φεγγάρι. Τὸ καίμενο! τί θαπογίνῃ!;

Ἐπῆγε πάλι εἰς τὸ παράθυρο, νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ τὸ παρηγορήσῃ.

Ἀλλὰ τὸ φεγγάρι δὲν φαινότανε πιά πούθενά! Μόνον ὁ ἥλιος ἔλαμπε εἰς τὸν καταγάλανον οὐρανόν.

— Μαμά! φωνάζει χαρούμενη ἡ Κατινούλα. Τὸ συχώρεσε ὁ Θεὸς τὸ φεγγάρι καὶ τὸ ἔμπασε μέσα!

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπε ἡ μαμά. Ἔ, ἡ τιμωρία ἄς τοῦ γίνῃ μάθημα, καὶ ἄλλη φορὰ, ἄμα τὸ φωνάξῃ ὁ Θεός, ἄς ἀκούῃ ἀμέσως.

ΔΑΝΙΗΛ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΞ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΠΙΤΡΟΙΣ]

Β'. (Συνέχεια)

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ πνιγῇ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἔμεινε ἀκίνητος ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα, ὁ Λασσάλ τὸν ἐπλησίασε. Τὸν ἠκολουθήσαμεν ἀνταλλάσσοντες ἀστεϊσμούς, ἀλλὰ κατὶ παράδοξον συνέβαινε μέσα μου.

Ἔτρεμα, ἐκρούνα, μετὰ ὅλην τὴν ζέστην, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπὸ τὸν ἐξαρμένον λαϊμόν μου ἔβγαίνεν ἡ ἀναπνοή. Ὁ Λασσάλ ἔσκυψε.

— Ἐλα λοιπόν, εἶπε πρὸς τὸν Δανιὴλ ἀποτόμως, σείων αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὄμους, ἄφισε τώρα τὰ στήθη. Σήκω... Ἐξώφλησες μ' ἕνα ποδόλουτρο... Δὲν εἶνε τίποτα!

Ἄλλοίμονον! Ὁ Δανιὴλ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἀκίνητος, ὠχρός, μετὰ τὰ μάτια κλειστά...

Τότε, ὅλη ἡ φρίκη τῆς διαγωγῆς μου ἐπαρουσιάσθη ἐμπρὸς μου. Εἶδα τὸν ἐαυτόν μου βασανίζοντα τὸ πτωχὸν παιδί ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ Λύκειον, ἐξερεθίζοντα τοὺς ἄλλους ἐναντίον του, στήνοντα δι' αὐτὸν παγίδας εἰς τὸ ὑπνωτήριο, εἰς τὸ γυμναστήριον, παντοῦ, ρυπαίνοντα τὰ βιβλία του, σκίζοντα τὰ τετράδιά του, μεταχειριζόμενον ὅλην μου τὴν εὐφροσύνην—ὅσον εἶχα!—διὰ νὰ τῷ κάμω κακόν, καὶ καταλήγοντα εἰς τὸν τελευταῖον τερατώδη ἀθλον, ὁ ὁποῖος με ἀνεδείκνυε φονεά!

Μία φοβερὰ φωνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ μέσα μου: «Κάιν, τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου;» Καὶ γονατίσας πλησίον τοῦ Δανιήλ, ἐδραξα μετὰ ἀπελπισίαν τὸ παγωμένον του χέρι.

— Πέθανε! πέθανε κ' ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!... ἀνέκραξα μετὰ λυγμούς.

Ἡ συνειδήσις τοῦ Λασσάλ ἐξύπνησε συγχρόνως μετὰ τὴν ιδιότητά μου.

— Ὄχι! εἶπε, δὲν μπορεῖ νὰ πέθανε ἀπ' αὐτό... Ὅλα λιποθύμησε μονάχα... Θεέ μου! τί ἐκάμαμε!...

Ἐβρέξαμεν τὰ μαγιάλια μας εἰς τὸ ποτάμι καὶ τὰ ἐβάλαμεν εἰς τοὺς κροτάφους τοῦ Δανιήλ. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὸ βλέμμα του συνήνησε τὸ ἰδικόν μου.

— Ὄχι, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, βλέμμα ζωῶν ἐκπνέοντος ὑπὸ τὰ κτυπήματα, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!...

— Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με! ἐφώναξα ὡς τρελλός. Δανιήλ, μὴ πεθάνης, χωρὶς νὰ με συχωρέσῃς!.. Σε παρακαλῶ!

Τὰ βλέφαρα εἶχαν σκεπάσῃ καὶ πάλιν τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς. Νέα λιποθυμία διεδέχθη τὴν πρώτην.

Οἱ συμμαθηταὶ μου ἐστέκοντο ἐντρομοί. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν διαπράξῃ τὸ ἐγκλημα, συνηθάνοντο ὅμως ὅτι ἦσαν ὅλοι ἐνοχοί. Κατηφείς, σιωπηλοί, μὰς περιεστούχιζαν, μὴ τολμώντες οὔτε κἀν νὰ βοηθήσουν τὸ θῦμά μας.

— Πρέπει νὰ φωνάξουμε ἐν ἀμάρτι, εἶπε τέλος ὁ Ἐπιμελητής, ὀμιλῶν χαμηλοφώνως εἰς τὸ ἀπεραντὸν ἐκεῖνο χωράφι, ὅπως ὀμιλοῦν εἰς τοὺς νεκρικοὺς θαλάμους.

Συνελθὼν ἀπὸ τὴν νάρκην μου, ἐνόησα, ὅτι μόνον μία ταχεῖα βοήθεια θὰ ἤμπορούσε τῷντι νὰ σώσῃ τὸν ἀτυχετὸν Δανιήλ καὶ διατάξας, — ὅπως ἄλλως τε συνειθίζα νὰ διατάσσω — τὸν Ἐπιμελητὴν νὰ μείνῃ ἐκεῖ μετὰ τοὺς μαθητάς, ἔτρεξα μόνος μου εἰς τὸ χωρίον. Μετὰ πολλὰς μεταίτιας ἀποπειράς, ἐπέτυχα τελοσπάντων νὰ εὐρῶ ἕνα χωρὶκόν, πρόθυμον νὰ ἔλθῃ μετὰ τὸ ἀμάξι του καὶ νὰ πάρῃ τὸν ἀρρωστον ἀλλὰ μόλις μετὰ μίαν ὀλόκληρον ὥραν, ἠμπόρεσεν ὁ ταλαίπωρος Δανιήλ νὰ κατακλιθῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Λυκείου.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του... (Σελ. 108, στ. γ')

κλημα, συνηθάνοντο ὅμως ὅτι ἦσαν ὅλοι ἐνοχοί. Κατηφείς, σιωπηλοί, μὰς περιεστούχιζαν, μὴ τολμώντες οὔτε κἀν νὰ βοηθήσουν τὸ θῦμά μας.

— Πρέπει νὰ φωνάξουμε ἐν ἀμάρτι, εἶπε τέλος ὁ Ἐπιμελητής, ὀμιλῶν χαμηλοφώνως εἰς τὸ ἀπεραντὸν ἐκεῖνο χωράφι, ὅπως ὀμιλοῦν εἰς τοὺς νεκρικοὺς θαλάμους.

Συνελθὼν ἀπὸ τὴν νάρκην μου, ἐνόησα, ὅτι μόνον μία ταχεῖα βοήθεια θὰ ἤμπορούσε τῷντι νὰ σώσῃ τὸν ἀτυχετὸν Δανιήλ καὶ διατάξας, — ὅπως ἄλλως τε συνειθίζα νὰ διατάσσω — τὸν Ἐπιμελητὴν νὰ μείνῃ ἐκεῖ μετὰ τοὺς μαθητάς, ἔτρεξα μόνος μου εἰς τὸ χωρίον. Μετὰ πολλὰς μεταίτιας ἀποπειράς, ἐπέτυχα τελοσπάντων νὰ εὐρῶ ἕνα χωρὶκόν, πρόθυμον νὰ ἔλθῃ μετὰ τὸ ἀμάξι του καὶ νὰ πάρῃ τὸν ἀρρωστον ἀλλὰ μόλις μετὰ μίαν ὀλόκληρον ὥραν, ἠμπόρεσεν ὁ ταλαίπωρος Δανιήλ νὰ κατακλιθῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Λυκείου.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του... (Σελ. 108, στ. γ')

Ἔπειτα, ἐξηγνημένος, μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τῶν ἀσθενῶν μετὰ τὰ μισοκλειστά παράθυρα, ἐγονάτισα καὶ, χωρὶς νάναπνεύσω, χωρὶς νὰ κρῦψω τὸ παραμικρόν, χωρὶς νὰ δικαιολογήσω τίποτε, διηγήθην ὅλα ὅσα εἶχα κάμῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου ἔξαμήνου.

Ἄμα ἐτελείωσα, ὁ πατέρας μου οὔτε κἀν μ' ἐκτύπησε, ἀλλὰ στραφείς πρὸς τὸν Διευθυντὴν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ ὅλην μου τὴν ἐξομολόγησιν:

— Ἦλθεν ὁ γίατρος; ῥώτησε μετὰ φωνῆν, τὴν ὅποιαν δὲν ἀνεγνώρισα.

— Ἰδοῦ.

Συγχρόνως εἰσέρχετο ὁ ἰατρός.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του... (Σελ. 108, στ. γ')

μου, τὸν ῥώτησεν εἰς τόνον μαμφῆς: — Εἶνε δικό σου αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας μου, μετὰ τὴν ἰδίαν ἀγνώριστον φωνήν ἄλλ' ἂν πεθάνῃ, δὲν θὰ ἔχω πλέον παιδί.

— Ὄχι, πῶς ἤθελα νὰ πέθνησκα κ' ἐγὼ, διὰ νὰκούσω μίαν λέξιν συγγνώμης!

— Εἰμπορεῖ νὰ μεταφερθῇ; προσέθεσεν ὁ πατέρας μου.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του... (Σελ. 108, στ. γ')

Ἄνοιξε τὰ μάτια του... (Σελ. 108, στ. γ')

τούς κροτάφους του, θωπεύουσα τὰς ισχνὰς χεῖρας αὐτῆς ἑσφιγγαν σπασμωδικῶς τὰ σεντόνια...

Ἦξευρα τί εἶνε ὁ κόπος, ὁ χωρισμός, καί, μολόνοντι πολλοὶ νέος, ἐννοοῦσα καλά, ὅτι ἂν τὸ παιδί της ἀπέθνησκεν, ἡ μήτηρ θά τὸ ἀκολουθούσε.

Δὲν μ' ἐκύτταζε, δὲν μὲ εἶδε διόλου, καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος τοῦ τῆς ἐπεράσαμεν καὶ οἱ δύο πλησίον τοῦ ἐποιομοθανάτου.

Ὁ πατέρας μου ἠθέλησε μίαν φοράν νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ τόσον θερμῶς τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφήσῃ ἐκεῖ διὰ νὰ ἐξαγινίσω τὸ παρελθόν, ὥστε μοῦ ἀπεκρίθη ἀκόμη γλυκύτερα ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν:

— Μείνε.
Τὴν ἐνάτην ἡμέραν, μετὰ νύκτα χειροτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας, ὁ Δανιὴλ περὶ τὴν πρώτην ἐβουθίσθη εἰς λήθαργον.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τὸν περισσότερον καιρὸν ἔμενε πλησίον τοῦ ἀσθενούς, ἔκριψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ἐμάντευσα, ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος, καί, εἰς τὴν ἀγωνίαν μου, παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ πάρῃ ἐμὲ ἀντὶ τοῦ θύματος μου.

Μὲ συνεχῶδες λυγμοὶ, χωρὶς νὰ κλαῖω τὰ δάκρυά μου εἶχαν στερεωθῆ. Ἐκύτταξα πότε τὸν πατέρα μου καί πότε τὴν δυστυχισμένην ἑκείνην γυναῖκα, γονατιστὴν παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου: «Δὲν θὰ ἐγὼν πλέον υἱὸς οὔτε ὁ ένας οὔτε ἡ ἄλλη...» Δὲν ἐσυλλογίζομην οὔτε τὴν μήτέρα μου, οὔτε τὰς ἀδελφάς μου· μόνον ὁ πατέρας μου ὑπῆρχε τώρα δι' ἐμέ, καὶ ἐπανελάμβανα: «Δὲν θὰ ἔχῃ πλέον υἱόν.»

(Ἔπειτα τὸ τέλος) — ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ὁ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Ὁ Γερσσοβλιώτης μάζευε τὸν κόπον του πολὺν καιρὸ. Σὲ κανέναν ὁμοίως δὲν ἔμελλογόταν τὸ σκοπὸ του. Χρόνια ἦσαν περασμένα· ποῦ τοὺς ἔξερασε τὸ κῆμα τ' ἀδικοῦ τῆς μοίρας τῆς σκληρῆς, στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τὸν Κορράν. Κ' ἐνῶ οἱ ἄλλοι μ' ἀνθηόβανα γελοῦσανε τὴν πεῖνα καὶ τὴν σφοδρὰ τοῦ, κ' ἐνῶ βρισκάνε κάποια παρηγορία στὰ κάλλη τοῦ φιλίβενου νησιού, ὁ Γερσσοβλιώτης εἶχε ἀλλοῦ τὸ νοῦ του. Ὀλημερίς ἀγγάντευε τὰ ξεροθύβανα τ' ἀντικυρῶνα. Κι' ὀλονοκτεῖ ὁ κόπος του, ἀγρυπνος, τὸν πολεμοῦσε.

Κάποτε, βράδυ, γύρισε στὸ σπῆτι γυμνήμένος σάν ἀπὸ καινούρια σφοδρὰ.

— Ὁ ἀμείριος ἐγὼ, εἶπε, τὴν κατάρρα μ' ἤρθε! Ὁ Θεὸς μ' ἀργίστηκε!

Ἔκαμε τοὺς ἄλλους νὰ τρομάξουν. Παιδιά κ' ἐγγόνια τὸν τριγύρισαν. Ὁ γέρος κτύπαγε τὰ στήθη του.

— Πάει τὸ Σούλι, φώναζε. Πάει περὶ!

Ἐκλαψε, κ' ὕστερα σάπασε βλοσυρὸς. Στὰ φίλικα τὰ λόγια οὔτε καὶ πρόσεξε. Οἱ Σουλιῶτες οἱ ἄμειροι συνειθίζαν μὲ τῆς πατρίδας τὸ χαμό. Ἡ ἐλπίδα μοναχὰ περίσσευε ἀπ' τὰ περασμένα τους. Ὁ γέρος εἶδειε πῶς ὕστερα νὰ μαλακώνῃ. Ἐφαγε γελαστός, καὶ πλάγιασε. Καὶ τὴν αὐγὴ δὲ βρέθηκε στὸ στρώμα του.

Μὲ φασοκατῆ εἶχε περάσῃ στ' ἀκρογιάλι τὸ στεριανό. Βαστούσε τ' ἀρματατά του, σὰ σὲ πόλεμο. Ἄδειος ἀπὸ κάθε ἄλλο φόρτωμα. Νησιτικός, ποιὸς ἔξερε πόσο πλανήθηκε καὶ ποῦ. Κάποτε νύχτωσε ὅξω ἀπὸ τὸ Σούλι. Καὶ μπήκε στὸ χωρὶς ἀθῶροπος, ἀν ὑπῆρχε κ' ἄλλη ἐκεῖ ζαῖ. Χαιρετάει τὸ Σούλι ὁ γέρος καὶ δὲν ἀντιχαιρετιέται. Νά, τὰ σπῆτια τώρα τὰ γειτονικά, δλαίβουδά! Κι' ἄδεσα καὶ νεκρικά. Γυμνὰς χάσκουν αἱ θύρες τους καὶ τὰ παράθυρα.

Μισόπνοος καὶ χαλασμένος ἀπ' τὴν κούρασι, ὁ Γερσσοβλιώτης, θαρρεῖ πὺς βρῆσεται σ' ἄλλο Σούλι, φανταστικῶς. Στέκεται καὶ φωνάζει κανένα γείτονα του.

— Πρετὰ χάρα σου, καπετὰν Ζυγούρη! Κολῶς τὰς ἡμέραι κ' ὅλους σας!

Ἀπόκρισα καμμιὰ. Νά, καὶ τὸ σπῆτι τὸ δικό του! Νά τὸς κ' ὁ γεροπρίναρος ὁ φροντωτός, νὰ καὶ τὸ ξεροπήγαδο στὴν πέτρινη ἀσλή. Ὅμως ἡ θύρα εἶνε κλεισμένη. Ἀνοίγει, βλῆκει στὴ γωνιά φωτιὰ ζωντανισμένη. Σα νάχασε τὸ νοῦ του γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα δλα φανήκανε νὰ ξαστεράνουν. Καὶ τὸ ξαστερώμα τους ἦταν ἡ ἀπέλλα του. Μ' ἀνοιχτόκαρδη ματιὰ κοττάζει γῆρος. Στριμένο τὸ παραγώνι, κ' ἡ φωτιὰ λαμπρὴ τὸν κράζανε. Κ' ἔτοιμο τὸ τραπέζι, τὸ φτωχικό. Κάθεται σταυροπόδι καὶ τοιμάζεται νὰ πῆσῃ στὸ φαί, σὰ θεριὸ ὀλονήστικο. Καὶ τότε θόρυβος ἀκούγεται στὴν ἀσλή. Τρεῖς Ἀρβανῆτες μπαίνουνε στὸ σπῆτι. Στέκονται ἔσφιγμένοι. Καὶ κρατοῦνε στὰ χέρια τ' ἄρματα.

— Τ' εἶστε εἰς; φωνάζει ὁ γέρος ἡσυχα.

Δὲ συλλογιέται τίποτε κακὸ. Κι' ἀξάφνα ὅλα τὰ φαντάζεται. Κι' ὀρθός, καὶ φοβερός σὰ σκιάχτρο, καθὼς εἶχε γίνῃ ἀπὸ τοὺς κόπους κ' ἀπ' τοῦ νοῦ του τὸν παραδαρμό, κράζει τοὺς Ἀρβανῆτες.

— Ὄρε, τί θέλετε στὸ Σούλι εἰς; σκυλά; Τὸ Σούλι φέμματα εἶνε πὺς τὸ πήρατε! Τὸ Σούλι ζή!

Ἀλλ' ὡς νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθί ὁ Γερσσοβλιώτης, ἔπεσε νεκρός.

— Η. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

1.— Τὸ κατωτέρω γαλλικὸν τεμάχιον πρόκειται νὰ μεταφρασθῆ εἰς τὴν συνήθη ἀπλήν γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς ἑλληνικοῦρες, ἀλλὰ καὶ χωρὶς χυδαῖσμούς.—πιστῶς ἀλλὰ καὶ εὐθερῶς τόσο, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν γαλλισμοί.

2.— Τὸ πρὸς μεταφρασεὶν κείμενον εὐλήφθη ἀπὸ γαλλικῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Ὁ κ. Τριλμπύ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται ἡ μικρὰ Σιμόνη, εἶνε συνεργάτης τοῦ περιοδικῶ, ἀπαντῶν εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τῶν συνδρομητῶν του. Εἰμπορεύετο λοιπὸν νὰ τὸν κάμειτε Ἀνανίον, ἢ Ἄζαβρίαν, ἢ κ. Φαίθωνα, καὶ ἀντὶ Σιμόνης, νὰ βάλειτε ἐν ὄνομα (ἢ καὶ ψευδώνυμον) ἑλληνικόν.

3.— Ἡ μεταφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμμικὴ καθαρὰ εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο, καὶ ὑπογεγραμμένη εὐαναγνώστως.

4.— Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909, δικαιούνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν δωρεάν. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ κἀδελφά των, δύνανται καὶ αὐτοὶ νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ πληρωμῇ δέκα λεπτῶν, εἰς γραμματόσημον συνοδεδον ἑκάστην μετάφρασιν.

5.— Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον εἶνε τὸ ἑξῆς:

Peu à peu

«Monsieur Trilby, m'écrit Simonne, je veux vous demander un conseil. Il faut d'abord vous faire savoir que jusqu'à ces derniers mois c'était maman qui s'occupait de mon instruction; mais maintenant je vais à une école où, le matin, il faut être arrivée à huit heures. Tout juste l'heure où j'avais coutume de me lever auparavant. Et il m'est dur et pénible —oh oui!—de sortir du lit au moins à sept heures.

«J'ai entendu dire que rien n'est plus difficile que de perdre les habitudes prises depuis longtemps, et j'en ai bien la preuve. Sauriez-vous, Monsieur Trilby, un moyen de perdre celle-là sans en trop souffrir?»

Mademoiselle Simonne, écoutez une historiette que j'ai lue dans un vieux livre.

Au temps jadis certain grand personnage qui avait toujours vécu richement, avait coutume de faire très bonne chère, et notamment de vider à chaque repas une vaste coupe pleine du meilleur vin. Un jour, ce grand personnage, par suite de certaines circonstances, fut élu supérieur général d'un ordre religieux, ce qui lui imposait le devoir de donner l'exemple de la sobriété.

Tout alla bien quant à la privation des mets recherchés dont

il s'était nourri jusque-là, mais, malgré toute sa bonne volonté, il ne pouvait se priver de vider la grande coupe, comme il l'avait toujours fait auparavant, ce qui le contrariait fort.

— Mon cher frère, lui dit alors un de ses moines à qui il avait fait part de son ennui, j'ai une idée. Chaque jour, au moment de remplir votre coupe pour le repas, inclinez au-dessus un cierge allumé, et laissez tomber au fond de la coupe quelques gouttes de cire. Goutte à goutte la cire prendra de plus en plus la place du vin; et goutte à goutte aussi, c'est-à-dire peu à peu, votre habitude se perdra sans que vous vous en aperceviez.

L'idée parut bonne au supérieur, qui la mit à exécution. Quelques mois plus tard, il ne buvait plus que de l'eau, et ne s'en trouvait pas plus mal.

Ne pourrait-on pas faire quelque chose d'analogue pour Mademoiselle Simonne? Que de jour en jour on avance seulement d'une ou deux minutes l'instant de son lever. Ainsi l'on arriverait insensiblement au temps nécessaire à ses préparatifs de départ; et l'habitude se perdrait sans que notre jeune amie ait à en souffrir.

6.—Βραβεῖα θάπνευμθῶν τὰ ἐπίσημα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς. (Ἴδε Ὁδηγόν, Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον Β, § α'-γ') ἢ δὲ καλλιτέραν μετάφρασιν θὰ δημοσιευθῆ μαζί μὲ τὴν κρίσιν.

7.—Δέχομαι μετάφρασεις μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1909.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ὁ ΣΟΥΡΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ

Εἰς τὸν «Ρωμῆον» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὁ Σουρῆς εἰρησοεῖσε τοὺς ἐπομένους ὁραίους στίχους διὰ τὸ παράσημον τῆς Διαπλάσεως:

Ὁ Νίκος Παπαδόπουλος
Ἐσοῦ μ' ἀκούσους ἄνους
τῶν Παίδων τὴν Διαπλάσιν
Τοῖα νὰ βγάζει χρόνους,
Μὲ τὸν Στανρόν τὸν ἀργυροῦν
Κ' ἐπίτινος ἐμυῖθη,
Κ' ἐχάρασαν ἀνήνη χάρον
Μικρῶν, μεγάλων ἀλήθη
Γιατὶ καὶ τοῦτος ὁ Στανρός
Δὲν εἶνε καθὼς ἄλλαι,
Ἀλλ' ἐργασίαις ἐθνικῆς
Ἐργάτην περιβάλλει.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνη ἀμέτρητα συγχαρητήρια. Καὶ πρὸς τοὺς ἀποστελλαντάς, καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, μὲ παρακάλει νὰ ἐκφράσῃ τὰς θερμάς του εὐχαριστίας.

Η Τριακονταετηρῆς

Σὰς ἀναγγέλλω μετὰ χαρᾶς, ὅτι ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ὁ εορτασμός τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως. Ὅμως λογίων, φίλων παλαιῶν, συνδρομητῶν καὶ συνεργητῶν τοῦ περιοδικῶ μας, συνελλοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σουρῆ, ἀπεφασίσαε νὰ διοργανώσῃ αὐτὴ μίαν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐορτὴν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ «Παρνασοῦ», τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις θὰ χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖον Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν ἐθνικοῦ παιδικοῦ μυθιστορηματιοῦ ἢ διηγήματος.

Θὰ ὀμιλήσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Παρνασσόν οἱ κ. κ. Δ. Κακλαμάνος, Ν. Λάσκαρις, Γ. Τσοκόπουλος, Γ. Σουρῆς κτλ. Περισσότερας λεπτομερείας δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς εἰπω, διότι δὲν ὄρισθησαν ἀκόμη. Προσεχῶς.

ΑΙ Πνευματικαὶ Ἀσκησεῖς

Σήμερον τελειώνει ὁ πρῶτος γῶρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἀρχίζει ὁ δευτέρος. Ἐδημοσιεύσα δηλαδὴ μίαν τοῦλάχιστον Ἀσκήσιν ἀπὸ κάθε Συλλογῆν. Ἐάν ἐστελεῖτε κανεῖς Συλλογῆν καὶ δὲν εἶδεν ἔως τώρα δημοσιουμένην οὔτε μίαν του Ἀσκήσιν, ὅσο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογὴ του δὲν ἐλήφθη. Διότι ἐξ ὧων ἔλαβα, καμμία δὲν ἀπεκλείθη.

Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου, λαμπρὸς τῶν οἰκιστῶν τῆς Ἀσκήσεως τῆς «Ἀλεξάνδρου» καὶ μὲ ὅρατον πρόγραμμα, ἀφοῦ εἰς τὴν σκοπῶν του εἶνε καὶ ἡ ἐπιψηφισῆ ὁραίου ψευδώνυμον ἀνεξαρτήτως κομματικῶν συνδυασμῶν. Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω τὴν σύστασιν τοῦ καὶ τὸν συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου.

Συμπνοῶ, Γόνδοι τῆς Βενετίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀδύνατον νὰναλλάξω τὴν προτινόμενήν ἐνέργειαν. Οἱ λόγοι εἶνε πολλοὶ καὶ διάφοροι, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νὰ σοῦ ἐκθέσω. Πίστευσε ὅμως ὅτι ἡ ἀνάγκη μὲ κάμνει νὰ σοῦ ἀρνήθῶ.

Ὁ ὁραῖος αὐτός «Δανιὴλ» δὲν εἶνε μυθιστορημα, Ριζοσπάσια, ἀλλὰ σύντομον διηγήμα. Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον τελειώνει, καὶ ἀρχίζει πλέον τὸ μεγάλο μας μυθιστορημα «Ἡ μικρὴ κούρη Βασίλισσας».

Τερπὴν Ἀοιδός, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκριναι. Καλῶς νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι. Τὸ Σχολεῖον διὰ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾶς, εἶνε ἐξαιρετὸν δι' ὅσας θέλουν νὰ μάθουν προπᾶντων γαλλικά.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Διακριθεῖσα Ζακπίς. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τὸ περιοδικὸν τοῦ μοῦ λέγεις. Εἶνε τῶν οἰκιστῶν καὶ ἐπιπλέον προσθέτεις πάντε λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.

Ἐργασίαν πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Διακριθεῖσα Ζακπίς. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τὸ περιοδικὸν τοῦ μοῦ λέγεις. Εἶνε τῶν οἰκιστῶν καὶ ἐπιπλέον προσθέτεις πάντε λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.

Ἐργασίαν πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Διακριθεῖσα Ζακπίς. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τὸ περιοδικὸν τοῦ μοῦ λέγεις. Εἶνε τῶν οἰκιστῶν καὶ ἐπιπλέον προσθέτεις πάντε λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.

Ἐργασίαν πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Διακριθεῖσα Ζακπίς. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τὸ περιοδικὸν τοῦ μοῦ λέγεις. Εἶνε τῶν οἰκιστῶν καὶ ἐπιπλέον προσθέτεις πάντε λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.

καὶ νὰ διακόψῃς τὴν ὁραιότητα ἐπιστολήν σου.

Ἡ «μόδα» ἢ καλλιτέρα ἢ ἀρρώστεια τῶν γαλλικῶν ἐπέρασεν, Ἰδαμοκῆς. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον, μόνον ὀλίγοι εἰπαρκαμένοι ἐπιμένουν ἀκόμη νὰ περιφρονοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν καὶ νὰ ὀμιλοῦν γαλλικά. Ἀπὸ κανένα τέτοιον θὰ προήχοτο τὸ γράμμα τοῦ ἔλαβες.

Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς βαθμοὺς, Ἐλαφε τῆς Ἀθάνας. Ἐκείνη ποῦ σοῦ εἶπεν αὐτὸ, σ' ἐγέλασε. Ποῦ ἔχω καιρὸν ἐγὼ νὰ παντῶ ἰδιαίτερως; Τὸ νέον μας μυθιστορημα ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ὁ Ἀναμῆον, (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστελεα ὁ, τι παρηγοριέειν) εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ περιοδικὸν μας, ὥστε μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ εἶνε συνδρομητῆς μέχρι τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, δηλαδὴ τέσσαρα ἀκόμη χρόνια. Καὶ ὅμως τὸν βραβείω ὅτι πολλοὶ φίλοι μοῦ ἐπέρασαν καὶ αὐτὸ τὸ ὄριον.

Γλυκεῖα Ἐλαῖς, ἀφοῦ σοῦ ἤρεσαν τὸσαν τὸ «Σουλιωτόπουλον» καὶ ἡ «Σουλιωτοπούλα», διάβασε σήμερα καὶ τὸν γέρον Σουλιώτην. Ὁ κ. Βλαχογιάννης εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας Ἑλλήνας διηγηματογράφους, διαπρέπει δὲ εἰς τὰ ἑρωτικά. —Φίλησέ μοῦ τὸν μικρὸν Γεώργιον.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅταν ψευδώνυμον ἐγκρινοῦται ἡ ἀναγνωστὴ ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸν δικαιοῦτα φ. 1. Τὰ ἐγκρινομένα ἢ ἀναγνωστέα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀγγλῶν εἰς ἀγῶρα, καὶ δσᾶ ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.)

Νέα ψευδώνυμα: Δάφνη τοῦ Ἐθνοῦτα, α. (Θ. Π.) Τρολλὸ Ναυτιλίᾳ, α. (Φ. Ε.) Καμάρι τῆς Μάνης, α. (Α. Σ.) Ἀργυρῆς Ἀριστοκράτης, κ. (Μ. Μ.) Τερπὴν Ἀοιδός, κ. (+) Ποιμῆς τοῦ Ἄντον, κ. (9:+) Κομποπούλα, κ. (Μ. Κ.) Φωνὴ τῆς Παταλῆς, κ. (1) Τριανταφυλλάϊ, κ. (Κ. Μ.).

Ἀνανεώσεις ψευδώνυμων: Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, α.

Μία ἐπανόρθωσις:— Τὸ ψευδώνυμον Ἀρναθάμι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πέρας ἀνήκει εἰς τὸν φίλον μου Ι. Φ. κατὰ λάθος ἐνεκρίθη φέτος εἰς τὸ 4ον φύλλον διὰ τὴν φίλην μου Φ. Δ. Τώρα μολίς παρητήρησα τὸ λάθος καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν παρακαλῶ τὴν ἀγαπητήν Φ. Δ. νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, ἀφοῦ Ἀρναθάμι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὴ.

Ἀήλωσις:— Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως τῶν παλαιῶν ψευδώνυμων λήγει σήμερον, 28 Φεβρουαρίου. Ἀπὸ αὔριον δηλαδὴ δὲν εἶμαι πλέον ὑποχρεωμένη νὰ κρατῶ τὰ παλαιὰ ψευδώνυμα εἰς τὴν διαβῆσιν τῶν πρώτων κατόχων των. Εἰμπορῶ νὰ τὰ δίδω εἰς τὸν πρώτον ζητούμενον δι' ἑαυτὸν τὴν ἔκρισιν. Ἀλλ' αὐτὸ, ἐννοεῖται, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ παλαιὸς κάτοχος ἐπὶ ψευδώνυμον δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀνανεώσῃ καὶ τώρα, καὶ ὅποτε θέλῃ, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐδόθῃ ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ἄλλον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ἢ ἀνταλλάξουν: ἡ Ἀρκαδία τοῦ Ἀσιρίου (0) μὲ Χιονομένην Στέγην, Ἀγοικατῶροδον Ἀρσωνειάδα, Ὑπεροσητὴν τοῦ Ἐθνοῦς, Γαλιανή Πατιόδα, Αἰματοκυλισμένην Χόζων, Ἀσιτιάδα— ὁ Ὑμνος τῆς Κρήτης (0) μὲ Πονεμένον Δαδῶτην, Αἰδοκράτειραν τῶν Βαλκανίων, Μαγευτικὸν Δάος.— Ἡ Ἑλληνική Δόξα (0) μὲ Παυελλήριον Φρόνημα, Μαγαρομένηνον Βασιλῆαν, Παπερῶν Κόρινθον— ὁ Ἀνακρῶν (0) μὲ Προμαγὸν τῆς Ἐλευθερίας, Πελοπονητικόν Ἀθῆναῖον, Μαροζωμένον Βασιλῆαν— Ἡ Φωνὴ τῆς Πατιόδος (0) μὲ Ἀργυρῆσαν Βασιλοποιάδα, Νονικοποιάδα, Βασιλοποιάδα τοῦ Κάλους.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: *Ἑλληνικήν Καρδίαν, Κουροπάτιον, Σεμὸν Ἴον, Ἀγαγίνιον τοῦ Ἑλληνομοῦ* (ἔχει καλῶς) *Παγοδόριον* (πολὺ μὲ συνεκίτησεν ἡ ἐπιστολή σου) *Νησιώτινον Ἀεράτι, Ταῖρον, Ὑμνον τῆς Κρήτης* (μετὰ χαρᾶς ἔμαθα τὴν ἴδρυσιν τοῦ Τμήματος ἕσταιλα ἐκ νέου Ἴον) *Μεγαλοῦρον Πατρὶδα* (προσφέρει τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου) *Ρήγαν Φεραῖον, Μαρτυρικὸν Δάσος, Ἡλ. Α. Π.* (ὁ γ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) *Μυροδόριον Ἴον* (φίλησά μου τὸν μικρὸν Χριστόφορον) *Δοῦκα τῆς Σπάρτης, Κόνον Μυτιλήνης* (δουλοπάτιον ἡ ἐπιστολή σου) *Ἀσπινοπούλαν, Ρυολέτιον, Φιάμ-κουο τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου σὲ καλοσυνετᾶ πολὺ μὴ ἀνησυχῆς) *Ἐδανθ. Μπασιμ.* (καλὸν τὸ Πρόβλημα, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμω; Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω παρὰ τὰς υποβαλλόμενας εἰς τὸν σχετικὸν διαγωνισμὸν) *Δοξαμένον Εἰκοσιένα, Προσοδοκωμένην Ἐλευθερίαν* (ἔλαβα κ' ἕσταιλα τὴν ἀπόδειξιν) *Φιλὶ τῆς Μάνας* (τὸ ψευδώνυμον διὰ τὸ ὅποιον μ' ἐρωτᾷς, ὑπάρχει ὁ βιβλιοδέτης σου ἐπὶ πολλὰ ἐνάμισυ φράγκον τοῦ ἔφθανε, ἀφοῦ τὸ κάλυμμα τοῦ τοῦ ἔδωσες σὺ) *Ἐορτῆν τῆς Σημιαίας* (ναί, εἶνε αἱ «Διεταῖς Διακοπᾶς» εἰς τὸν τὸμον τῆς Α' Περιόδου) *Ἑλληνικὸν Κύμα* (ἔσταιλα) *Ποδάρην Ἀχιλλῆα* (ἔλαβα εὐχαριστῶ) *Μάρθον Αἰθίοιον, Αὐτοκράτορα τῶν Βαλκανίων* (ἕσταιλα «Πρόσπαντα» καὶ ἐπτά τετραδία) *Πλοισαχρον Νέμον* (συνεμορφώθη πρὸς τὰς ὁδηγίας) *Τριτογένειαν, Νεαράν Ἑλληναίδα* (ἕσταιλα) ἐπέρασεν ἡ νευραλγία; καλὰς προδόους εἰς τὸ πιάνο) *Γλυκοχάρμα, Ἥχῳ τῆς Αἰγίνης* (χαριτωμένον τὸ δνεῖρὸν σου, ἐγέλασα πολὺ) *Ἀριελ,* κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Μαρτίου ἐν τῶν Ἑπαρχικῶν μέχρι τῆς 28 Μαρτίου ἐν τοῦ Ἐσωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου.

128. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις Σκέψις τὸ δεύτερόν μου Καὶ ἰερωμένον πρόσωπον Σπετόν τὸ σὺνολόν μου.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τὸ Ἀργιάδι

129. Μεταγραμματισμός.

Ἐὰν ὁ λύτης δυνηθῇ Τὸ I εἰς O νὰ μεταβάλλῃ, Θεὰ γνωστῆ του θὰ γαθῆ, Καὶ τὸ νησί της θὰ προβάλλῃ.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς 25ης Μαρτίου

130. Τονόγραφος.

Ποταμὸς εἶνε καὶ τρέχει Ὅπως εἶνε ἂν τὰφισε, Καὶ τὸν θάνατον παρέχει, Ἀν ἀπλῶς τοῦτυνίσις.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς Μελιζάνδου Κόμης

131. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ θήραμα ποῦ ἔπιασε Λιγὰν ἀνακατόνεις, Καὶ μιὰ γυναίκα τῆς Γραφῆς Τῆς Παλαιᾶς σκαρόνεις.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς Κίρκης

132. Κυβόλεξον.

* * * * = Δένδρον.
 * * * * = Ἄνθη.
 * * * * = Ὑγρόν.
 * * * * = Γυνή τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.
 Ἐστέλλῃ ἀπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Ἑλληνοσ

133. Γονία.
 + * * * * = Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
 * + * * * = Ἐπιρροήν χρόνου.
 * * + * * = Τροφή συνήθης.
 * + * * * = Φυτόν τῆς Αἰγύπτου.
 + * * * * = Νῆσος τῆς Τουρκίας

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσημον Τρῶα.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς Ἰωάννας Δαρκ

134. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 3 5 7 3 8 4 = Αὐτοκράτωρ.
 2 8 3 = Τρώετται.
 3 6 8 4 = Ἰερὸν.
 4 7 5 8 4 = Δημοκρατικόν.
 5 6 2 4 = Πεπόνιον.
 6 3 7 6 = Νῆσος.
 7 6 3 8 4 = Θεὸς ἀρχαῖος.
 8 7 3 8 4 = Ποτόν.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τοῦ Ριζοσπάστου

135. Ἐπιγραφή

ΕΡΑΑΘΑ
 ΡΚΝΙΑΙΑ
 ΤΙΗΕΜΚ
 ΟΜΤΗΑΟ
 ΠΟΣΗΘΑ
 ΑΠΗΛΟΑ

Ζητεῖται ἡἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

136—140. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι πέντε λέξεων, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις:
 Ἰος, Ἄνος, ὄνος, ὄρος, πατήρ.
 Ἐστέλλῃ ἀπὸ Ρίτας Β. Κοζινῶν

141. Τριπλῆ Ἀεροστιχία

Τὰ ρυθμικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δευτέρα πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καὶ τὰ τρίτα θεότητα ἢ οὐράνιον φαινόμενον:
 1, Βασιλεὺς τῶν Θυδῶν 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος 3, Πόλις τῆς Θράκης 4, Πόλις τῆς Ὀλλανδίας.

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς Μαχαμένης Γαζίας

142. Μικτόν.

στ-ιη-φθλμς-ο-τ-α-ρ
 Ἐστέλλῃ ἀπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

143. Γρῆφος.

M	ἄλλο	ἄλλο	ἄλλο
	ΘΜ	ΘΜ	ΘΜ

Ἐστέλλῃ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Μαραθωνομάχου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α γύπτιοι, Πονεμένη Διαβάτα, Δόφε τοῦ Γάνου, γειὰ σὰς.—Τὸ Ἄλτ! (Θ, 153)

Α ναγγέλλομεν ἐπανάδρυσιν Συλλόγου αἱ Ἑνωσις ἀντιπροσωπεύοντος τοῦς Κρήτης συνδρομητὰς.
Ἀρχαιρεσίαι Α' τριμηνίας. 1) 12) 908.
 Πρόεδρος: Προμάχος τῆς Ἐλευθερίας.
 Ἀντιπρόεδρος: Ὁρῶσις. Γενικός Γραμματεὺς: Κορηϊκοὶ Δεμιόνες. Ταμίας: Μεγαλοῦργος Πατρίδς. Εἰδικὸς Γραμματεὺς: Ἀτρόμητος Κρής. Συνδρομὴ πενήτητοντάλειπος.
 Ἀπευθυντέον: «Σύλλογον Ἑνωσιν» Poste Restante, Χανία-Κρήτης. (Θ, 154)

Ο Νυκτοκόραξ ἀπὸ τὰ ὑψη εὐχαριστεῖ τοὺς συγχαρέντας αὐτόν ἐπὶ τῆ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ του ἰδιαίτερος εὐχαριστεῖ Βασιλόπαιδα, Ἰδανικότητα. (Θ, 155)

Π ολύτιμος ἡ συμβουλή σου, Φιλότιμο! Γ ἰ νὰ καταδεινάμεν τὰς ἀπόκρυφ Ἀλεξάνδρειαν ντυμένον παπαδικτικῶν, καὶ μὲ τὰ σικλάκια εἰς τὸ γέρι νὰ φωνάζωμεν ἀν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου, Κύριε κτλ... Καρκατῶσάνειον ἀστέιον ἀλήθεια! —Νυκτοκοράξόπουλο. (Θ, 156)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΡΡΑΙΑ ΧΙΟΣ»

Ν ΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ. — Πρόεδρος: Ἐλένη Ἀδερνίου, Ἀντιπρόεδροι: Γεώργ. Κυρλαχιτίσης, Σταυλ. Κωσταλίας, Ταμίας: Κ. Κυτριλάκης, Γραμματεὺς: Ἀγαθ. Καραδημητρίου, Ἐφοροὶ ἐορτῶν: Διαν. Κουκίας, Μιχ. Βενέτης, Σύμβουλοι: Ὀλγα Ἀνδρεάδου, Εἰρήνη Σοβατζῆ, Ἰωάν. Νταρώτης, Μιχ. Σιμοῦδης. (Θ, 157)

Ο Σύλλογος «Ῥραία Χίος» διαγράφει ἐκ τοῦ μητρώου αὐτοῦ τὸν Γ. Ἀναγνώστου (Ἐρχὴν τῆς Μάννας). (Θ, 158)

Ν υκτοκόρανα! Θύντο νὰν προπίσις! τὸ τάκου, νὰν γερό, τὸ ξοῦ ξοῦ φουντοῦ! τὸ χόπλα καλὰ μαι σαλθαμένο, καὶ χάλια βία ὁ θυμιανούσης!!—Ἐξήγει! Εἰδεμὴ ἐκέρδισα ταῖς παντόφλαις!!!Ἐϋπνα! κοιμάσαι; Βασιλόπαις (Θ, 159)

Σ υθηροδοκωκὸν...δρᾶμα.—Ξεροφιλόσοφε, ἔντα σ'παδες; Διάρθεες γὰρ δολοφονίης κ' ἠψαεστην κατακέφαλα; Βερε! σὺνχορῶσαι! βοήθεια! Ἀμὰ τᾶστος! Τὴν κεφαλὴν σου διμήμωσεν ἡ βαλίτζα! Περοσσικά!...—Τῆς Μομμῆς ὁ γυνὸς καὶ ἔγγονος (Θ, 160)

Ν υκτοκόρανα! Ἰντα 'παδες, καλέ, κουζουλάθηκαε καὶ δὲ γράρεις; — Αἰγυπτία Βασιλόπαις. (Θ, 161)

Σ τὸ ἀγαπῆτὸ Μελαγχροινὸ Συνορηόπουλο. ἔβχομαι μὲ τὴν καρδιά μου περατικῶν. Τὸ Ποτάμι τῆς Ἀράξης. (Θ, 162)

Σ υγχλαίρομεν ἐγχαρδίας δι' ἐπιτυχῆ ἔλεγχοιν, Ἀνθοῦσα Νεότης, Μαρίνα Τσοῦνα. — Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ἀντιγόνη. (Θ, 163)

Φ ιλτατοὶ Συναδέλφοι, φέρεται εἰς γνώσιν ἡμῶν ὅτι, κατὰ τὸ ἀρθρον 4, ἐδάφιον 2 ἡμετέρου καταστατικοῦ, διαγράφῃ τοῦ κύκλου ὁ Γεώργιος Ἀναγνώστου (Ἐρχὴ τῆς Μάννας).—Διοικητικὸν Συμβούλιον Συλλόγου «Μέμφις». (Θ, 164)

ΠΑΝΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Ἐδρα Μανσοῦρα (Αἰγύπτου)
 Ἰ δρῆθῃ —Σκοπὸς: Ἐσοπάθωρα—Πνευματικὴ περίθαλψις ἀπόρων—Διοργάνωσις φιλολογικῶν διαλέξεων—Δημοφιλοσύμμα. —Διοικητικὸν Συμβούλιον: Πρόεδρος: Ἐρχὴ τῆς Μάννας. Ἀντιπρόεδρος καὶ γενικὸς πράκτωρ Σουδαν: Ταπεινὸς Κύριος Γραμματεὺς: Πάροχοσα Ἑλῆδς Ταμίας: Φαρμακοποιουμένη Καρδοῦλα Ἑλεγκτῆς: Ἐθνικός Στόλος.
 Μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Συνδρομὴ μηνιαία πενήτηντάλειπος. Ἀπευθυντέον: Georges J. Anagnostou, Manssurah (Egypte). — Ἀναγνωρίζονται πράκτορες:
ΕΛΠΙΔΟΦΘΟΣ ΣΗΜΑΙΑ Ἀλεξανδρείας ΧΑΤΖΗΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ Κάρφ-ελ-Ζαγιὰτ ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ Καίρου ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΠΟΡΤ-ΣΑΪ Ἄνδ Πόρτ Σαΐδ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΥΛΟΥ (ἀντιπρόσωπος: Πρόεδρος τῆς Διαπλάσεως.) (Θ, 165)

Λ αχεῖον ὑπὲρ μᾶς πτωχῆς οικογενείας, στοιχίζον ἑκάστον λεπτὰ 50. Κλήρωσις 20 Μαρτίου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τοῦτο ἀπευθυνθήτωσαν: Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Poste restante, Καλάμας. (Θ, 166)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουμηνικοῦ τῆς Παιδείας φς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησια... δρ. 8,—	Ἐτησια φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος... 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50
Τριμηνος... > 2,50	Τριμηνος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὄδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαρτίου 1909

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
 Ὅπου ὁ Τζὰκ σπεύδει πρὸς βοήθειαν νεαρῆς ἀραπίνας.

— Στάσου, Ν'Γκόμα! Στάσου, σοῦ λέγω! Θέλω νὰ καταιβῶ!... Μὰ σταθῆτε λοιπόν!
 Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας Κογκολαίους φορεῖς, πρὸς τὸν ὀπίθον ἀπετείνεται ὁ νεανίας, ἔκαμε νύημα εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς νὰ σταματήσουν.

Ἄμέσως ὁ νεαρὸς Γάλλος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐστεργασμένην αἰώραν, τὰς λαβὰς τῆς ἐποικίας ἐβάσταζον οἱ εὐρεῖς ὤμοι τεσσάρων δούλων, ἐπέξευσε καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς ἓνα ὀμίλον παιδιῶν, ἐκόθην ἀνεδίδοντο φωναὶ καὶ κλάματα.
 — Κύριε Τζὰκ, ἀνέκραξεν ὁ Ν'Γκόμα εἰς τὴν γλῶσσαν του ἰακὶ ἀνακατεύεσθε τὰς καυγάδες τῶν ἰθαγενῶν; Θὰ σὰς κτυπήσουν καμμίᾳ ὄρα...
 Ἄλλ' ὁ Τζὰκ δὲν ἤκουε τίποτε. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διαφανῆ παραπετάσματα τοῦ φορείου του εἶχεν ἰδῆ μερικὸς μικροὺς μαύρους, οἱ ὀποῖοι ἐπετίθηον ἀγρίως ἐναντίον ὀδεκαεστοῦς περίπου ἀραπίνας. Ἡ ἀραπὶνα αὕτη ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια τῆς ἓνα σίδερον καὶ ἀνθίστατο μὲ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ δάκτυλά τῆς ἔτρεγεν αἷμα, τὸ ὅποιον ἐκηλίδωνε τὴν ἄμμον, τὴν χρυστὴν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ὅταν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ ὁ υἶος τοῦ Γάλλου Προξέ-

νου, οἱ δειλότεροι τοῦ ὀμίλου ἀπεμακρύνθησαν. Οἱ ἄλλοι ὀμως ἔμειναν ἐκεῖ, περιμένοντες κρίσιν.
 — Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ σίδερον; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.
 — Δικό μου! ἀπεκρίθη σταθερῶς τὸ κοράσιον, σφίγγον ἀκμὴν δυνατώτερα τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος μὲ τοὺς πληγωμένους του δακτύλους.
 — Γιατί λοιπὸν θέλετε νὰ τῆς πάρετε πρᾶγμα ποῦ εἶνε δικό τῆς;

— Τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ σίδερον ποῦ κόβει ξύλα καὶ σκοτόνει ἀνθρώπους, ἀπεκρίθη νεαρὸς μαύρος, ὁ δυνατώτερος καὶ ἀγριώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.
 — Δὸς μου τὸ ὄπλο σου, εἶπεν ὁ Τζὰκ πρὸς τὸ κοράσιον ἰμεγγλυκότητα. Δὸς μου τό. Δὲν θὰ τὸ δώσω κανενός...
 Ἡ μικρὰ τὸν ἐκύτταξεν, ἐνόησεν ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸν του βλέμμα ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ τῷ ἔτεινε τὸ αἱματωμένον ἀντικείμενον. Τὸ χεῖρι τοῦ Τζὰκ ἐβάφη μὲ τὸ αἷμα τοῦ κορασίου. Καὶ ἄμα εἶδεν ὅτι ἀπεμακρύνετο, τῆς ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ, τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ τῆς ἄνοιξε τὰ δάκτυλα διὰ νὰ ἰδῇ τὰς πληγὰς των.

— Σκυλιὰ! ἀνέκραξε χωρὶς νὰ θέλη, κιντάζων τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐμισομάντευσαν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως (διότι αὐτὴν ὁ Τζὰκ τὴν εἶπε γαλλιστί.)
 Καὶ τὰ πέντε δάκτυλα τῆς μικρᾶς χειρὸς ἦσαν κομμένα εἰς διάφορα μέρη. Διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, ἡ ἀραπὶνα τὰ ἐκτίεσε πάλιν σφιγκτά, καὶ διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς πόνους, ἔκρυψε τὸν κλειστὸν γρόνθον τῆς ὑπὸ τὴν μασγάλην.
 Ὁ Τζὰκ ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν ζώνην του ἓνα κάτωσπρον λεπτὸν μανδηλι, καὶ εἶπε:
 — Δὸς μου πάλι τὸ χεῖρι σου.
 Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἀνησχούσε διὰ τὰς πληγὰς τῆς. Ἐκύτταξεν ἀτενῶς, μὲ πόθος, τὸ ὄπλον ποῦ τῆς εἶχαν πάρη. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἀνακτήσῃ, εὐχαριστῶς θὰ ἐδέχετο νὰ τῆς πληγώσου ἔ-

«Ἡ Ὀδῆα δὲν ἤχετο...»